

Παιδί που κλέβει: τι κρύβει πίσω από την πράξη του; (Δρ. Γρηγόρης Βασιλειάδης, Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπευτής)

/ [Πεμπτουσία](#)

Θυμάμαι, αρχικά ως παιδί κι αργότερα ως έφηβος, να βγαίνω από μαγαζιά, ψιλικατζίδικα, περίπτερα, βιβλιοθήκες, κρατώντας στα χέρια μου, σε μια τσάντα, ή στις τσέπες μου κάποιο κλεμμένο αντικείμενο. Ένα περιοδικό, ένα βιβλίο, ένα παιχνίδι, ή κάτι άλλο.

Πάντα κάτι που δεν το είχα άμεση ανάγκη. Κάτι που δεν μου έλειπαν τα χρήματα που χρειαζόμουν για να το αγοράσω, όμως δεν ήθελα να τα ζητήσω. Δεν ήθελα να πληρώσω γι αυτό. Θυμάμαι που έκλεβα χρήματα κι από την τσέπη του παντελονιού του πατέρα μου.

Με ανακαλώ να κοιτάζω τα κλοπιμαία στα χέρια μου διατηρώντας συνήθως μια αμφιθυμική διάθεση: Από την μια, την ευχαρίστηση πως τα κατάφερα να ξεγελάσω

τον μαγαζάτορα, ή τον πατέρα μου. Πως πάλι διέφυγα λαθραία. Κι απ' την άλλη, με μια ενοχή ανάμεικτη με θλίψη που ακόμα μια φορά δεν έγινα αντιληπτός από κανέναν. Που διέφυγα δίχως κυρώσεις, χωρίς να πληρώσω συμβολικά κάποιο αντίτιμο για την παράβασή που έκανα.

Πολύ αργότερα, στην προσωπική μου αυτογνωστική πορεία, συνειδητοποίησα πως οι σποραδικές μου παιδικές παραβάσεις δεν στόχευαν στα κλεμμένα αντικείμενα. Μετά την κλοπή, περισσότερο μου προκαλούσαν αδιαφορία κι αμηχανία παρά χαρά και διάθεση να τα χρησιμοποιήσω. Ούτε με συγκινούσε ψυχικά, ούτε καμάρωνα για την ικανότητα μου να παραβαίνω τον νόμο και να βγαίνω αλώβητος.

Το ασυνείδητο μου κίνητρο ήταν η επιθυμία να πιαστώ επιτέλους από κάποιον. Κάποιος ενήλικας να με αντιληφθεί. Να αναγνωρίσει και να διερευνήσει την παρουσία μου πιστοποιώντας την παράβαση. Να μου δείξει πως υφίσταμαι ως πρόσωπο, ως παιδί που, επειδή δεν γνωρίζει τον καλό, είναι εκεί κάποιος μεγάλος, που επειδή ενδιαφέρεται θα μπορέσει να του το διδάξει. Πως μπορώ να νιώθω ασφαλής αφού υπάρχει κάποιος ενήλικος, παρών ως συμβολικός φορέας του Νόμου. Ένας ενήλικος που ξέρει, σέβεται και μπορεί να εφαρμόσει και να μεταλαμπαδεύσει την αξία του Νόμου. Ένας υπεύθυνος άλλος, ικανός να με σταματήσει, βάζοντας όριο στον κίνδυνο της θανάσιμης στιγμιαίας παρόρμησης και απόλαυσης.

Μου ήταν πια φανερό πως ο πατέρας μου, αν και άνθρωπος που μεριμνούσε με ενδιαφέρον και φροντίδα για την οικογένειά του, ήταν ανεπαρκώς παρών στην ζωή μου ως συμβολικός εκπρόσωπος του Νόμου που οριοθετεί και διαμορφώνει την επιθυμία. Αφού δεν ήταν ποτέ σε θέση να αρθρώνει πραγματικά «όχι», που είχαν ρεαλιστικές συνέπειες για τον εαυτό του και στους άλλους. Δηλαδή, δεν ήταν ικανός να θεσπίζει και να τηρεί δεσμεύσεις κι απαγορεύσεις ως δώρα του Νόμου που συγκρατεί και -γι αυτό- ενισχύει την Επιθυμία. Την Επιθυμία που, ως σπόρος διψασμένος για νερό, περιμένει στο χώμα κάποιον να του παρέχει τις συνθήκες εκείνες που θα του επιτρέψουν να γονιμοποιηθεί, για να εξανθρωπιστεί η ζωή από την ελπίδα.

Αν και πολύ δοτικός ως άνθρωπος, ο πατέρας μου δεν ήταν εκεί αρκετά παρών για να ακροαστεί τα λόγια μου, να ψυχαναιμιστεί τις επιθυμίες που λανθάνουν σε όσα δεν λέω, κι όσα θα ήθελα αλλά δεν μπορούσα να πω, επιβεβαιώνοντας με με αυτόν τον τρόπο πως έχω το δικαίωμα να νιώθω λειτουργικά παρών ως παιδί και ως έφηβος, υπό την σκέπη της αντίληψης ενός φερέγγυου ενσυναισθητικού ενήλικα.

Έκλεβα γιατί ο ίδιος πρώτα αισθανόμουν πως με είχαν κλέψει. Μου είχαν στερήσει την αναντικατάστατη ασφάλεια του Νόμου του Λόγου που εγγυάται ένα σαφές

κανονιστικό πλαίσιο οριοθετημένης διαπαιδαγώγησης. Ένα πλαίσιο που επιτρέπει στην παιδικότητα να ευδοκιμήσει και να αποδώσει τους καρπούς της εξωτερικευμένης εφηβείας και της μεστής ενηλικίωσης. Προσκαλώντας τον Νόμο να εφαρμοσθεί στην παράβαση, προσκαλούσα κάποιον «μεγάλο» να διαβάσει σωστά το επίμονο συμβολικό μου αίτημα για αναγνώριση, επιβεβαίωση και μαρτυρία ζωής. Ζητούσα να μου αποδείξει πως μπορώ να είμαι «μικρός» κι αυτό να είναι για μένα ασφαλές και λυτρωτικό.

**Το παρόν κείμενο είναι το πρώτο μέρος του άρθρου «Το τέλος του Νόμου και η απόγνωση της χωρίς όρια απόλαυσης» του ψυχοθεραπευτή δρ. Γρηγόρη Βασιλειάδη.*

Παρατήρηση: ο Δρ. Γρηγόρης Βασιλειάδης είναι δημιουργός της ιστοσελίδας www.aftognosia.gr